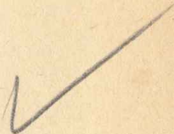

Семенко

Михайль

Блокнотес

ОБКЛАДИНКА ТИТУЛЬНА СТОРІНКА І ENTREZ РОБОТИ АНАТОЛЯ ПЕТРИЦЬКОГО ВИДРУКОВАНО В КІЛЬКОСТІ ТИСЯЧА П'ЯТЬДЕСЯТ ПРИМІРНИКІВ В ДРУКАРНІ „ДРУКАРЬ ПОЛЬСЬКІЙ ВИДАННЄ МИСТЕЦЬКОЇ ГРУПИ ФЛЯМІНГО У КИЇВІ РОКУ ТИСЯЧА ДЕВ'ЯТЬСОТ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТОГО ЗІМА.

Семенко

Михайль

Блок·нотез

Поезії 1919 року

Книга четверта

Видання Флямінго

EVEEN

BLOK-NOTES.

1918.

Два ока, блискучо-жовті,
З незримим ротом,
Мене зустріли,
Мене сліпують —
Огневим злотом.

Цілком безкарно
За рогом зникли.
Все марно.

Ви розумієте?
Я став святим.
В моїй душі звалилась ґотіка.
Обатмосферив бензінний дим.

„Автомобіль“.
Київ. 21-IV-918.

Хутко
Відчиняться сади.

Дим
Осутінить постаті.

Веранда
Гомін темний острунить.

Зустріну
Свою божевільну там.

„**Сезон**“.
К. 21-IV.

Улиця бодлериться владно,
Росцвіли Квіти Зла.
Що ж мені, в душу безоглядну,
Ти принесла?

Озонить і тьмаре мозок
В глумну і чорну ніч.
Пахнуть орхидеї й гострі рози
Блакитних стріч.

„**Квіти зла**“.
К. 21-IV.

Викиньте играшки з голови—
Не опускайте штор.
Не показуйте мені—Ви!—
Своєї істоти фарфор.

Бо я закоханий в ніжні рубіни.
Мене хилить до мяхких шкір.
Такі теплі й затишні стіни
І я такий сміливий звір.

„Істоти фарфор“.
К. 22-IV.

Первує чорне з білим.
Вабить остання сторінка.
Впала на темний килим
Тепла жінка.

При фантастичнім лихтарнім світлі —
Оксамитова мяхкість.
І коли орхидеї опали, росквітлі,
Нас опромінила вохкість.

„Тепла Жінка“.
К. 22-IV.

Завмірають відгуки вечірні
Залізного Міста.
Залазять фраґменти чорні
У мій ажурний міст.

Вколисує нерви окав'ярені
Колишня колисанка.
В колоді карти перевірені,
Я не іду va-banc.

„**Va-banc**“.
К. 25-IV.

Жовтий павук шиплячий
Ворушить огневим ротом.
Вібрує кут несплячий
Телеґрафним дротом.

Тріпотять листи віджившї
Перед подихом мійської смерти.
Я умру, нарочито віддих спинивши,
У десять годин без чверти.

„**Лихтарь**“.
К. 25-IV.

Обмежили думку
Жовті стіни в садах.
Борсаєсь в грудях, позбавлений притулку,
Вигнанець тиші, мій білий птах.

Зруйнували пожари
Браму стародавньої святині.
Віддих огнилюють на базарі
Жовті пахучі дині.

„Жовті дині“.
К. 26-IV.

Хто скаже, рухом пронизаний,
Що часує життя повільно?—
Хрипогорлить смуток перегризений,
Бензінить улиця автомобільно.

Зникнуть дими, плями ніч зітре,
Розітнеться сурмно самотний зойк.
Випне губи елеґантний стоїк
І ехидно кине: entrez!

„Елегантний стоїк“.
К. 28-IV.

Приходь в кімнату озанавішену,
Бліда панно моеї уяви.
Приходь, зажурена, візьми силу нелічену
Після чашки кави.

Розбий вазу, на смерть осуджену,
Моїх мрій засмучена панно.
Впаде сукня і пристрасть пробуджену
Опостелю вогнем уітманно.

„Бліда панна“.
К. 28-IV.

Сонце щулиться на штучні трави.
Сонце грається в голому сквері.—
Опромінює неістнуючі звірі
Моеї уяви.

Оґазечено застигли фіґури білі—
Руху і галасів звичні свідки.
Скачуть осурмлені автомобілі,
Мережать огради шиплячі стьожки.

„В сквері“.
К. 3-V.

Сірі ряди пьяними перспективами,
Одимокучені, кулями рухливих плям,—
Цокочуть зойкнено чорними зливами,
Сіренно завміраючи біля осмертених ям.

Дротові мережки на блискучих ізоляторах,
Стрункими рисунками перехрещені, ажурної роботи,—
Залізне тіло, онервотончене, винахід електричного новатора,
Пухкає, дише, ворушиться від бетонової турботи.

Синіми іскрами щулиться по шиплячій лінії
Спалахкаючий мезопін з дзвінками-віддзвінками по сур-
мній улиці —
Шматками камінними плякачуть винайдені скінії—
І десь на-закутках боязько в парку леґенда з мітом щулиться.

„Місто“.
К. 3-V.

Осліпи мого звіря заголеністю ніг,
Ґіпнозом промінених недоторкань.
Я не підійду—ні,
Коли скажеш встань.

Стомленість і вимученість решта принадність.
В тремтіннях тіни — оксамитовий дзвін.
Роздягни свою душу — твоєї крови владність—
Роздави свій вохкий рубін.

„Оксамитовий Дзвін“.
К. 8-V.

Море жемчужило риси і перлямутрило мармур сходів
Біля таємного ліса і люстрно-пастелевих хвиль.
В далині, крізь прозорові ткані, вогники ковзали-гаснули
на пароході,
Плями, тінно обрамлені, ніжно тремтіли на тисячу миль.

І боязько-різко, отінені темністю листу, пляміли украдливо
тонко
Запінені статуї білі оголено-вохких Сірен.
В осріблену ніч непомітливо-кличчно таємить трояндна бу-
тонка
І еротить блакитно мережчато-плюскітний трен.

Темно-окреслений замок, жалібно спустивши запізненотонні
киреї
Виразно ліг водотінню зазубрених башт-верховіть.
Запахи густо-застиглі безрушать дурманно таємно сумних
орхидей—
Спеції мертвих століть.

„Море жемчужило риси“.
К. 8-V.

В фіолетовій кімнаті, орожевеній світлом.
Квіти розквітли.

Німують в знемогах знадної реклями
Вазові плями.

Сміливість суконь, тріпочучих рухом рішучим,
Тайни мережев, омріяних в пестощах дня.

„Сміливість суконь“.
К. 8-V.

Панно. Я у вас прошу пляшку пива.
У мене пересохло в горлі.
Будь ласка, не дивіться на мене так пестливо —
В мені щось умерло.

Столики білі. Білі столики білі.
Панно, ви взагалі уходьте.
Мчуть повз вікна — чуть — автомобілі.
У мене гірко в роті.

„Білі столики“.
К. 11-V.

Приймаючи до уваги, що місто сьогодні ілюміноване,
А також те, що панни йдуть у сад у білих строях,—
Я скину почування поміркование
І спущусь на улицю в гороховім настрої.

Я ввійду в ворота, коли музиканти сядуть по місцях
І La підготовчо огармонить оркестру.
В саду буде повно тоді білих приваблюючих плям—
І таємничо-симфонно вклонюсь мовчазному Св. Сільвестру.

„Св. Сільвестру“.
К. 12-V.

Я хожу за тобою, русопанно тонкостанна,
По виблискуючому паркеті в сонечно-одвертім саду.
Проти пустої оркестри—витворна і бездоганна —
Ти промовила собі думенно: на нього очі зведу.

На веранді білосніжній русопанна гнучкостанна
Їсть морожене з усмішкою. Сірий натовп у-низу.
Сяє усміхом між лавками—між пісками сонцевана,
Перемога поблизу.

„**Перемога край столика**“.
К. 12-V.

По-над люстрною стіною бліді столики опукі.
Фарбна лава капелюхів, ніжно витончені руки.

Я пройшов по алеї з окресленнями рухливих тіл
І замовив кави на блакитний стіл.

Панна звернула увагу на шипуче диво:
Мій сусіда розіллив пляшку с пивом.

„**Бліді столики**“.
К. 14-V.

Зори настирливі, зори уперті.
На мармор опертий лікоть.
Рухи зосередковано роздерті
І перса запитують: що? я—каліка?

Хто винен, що на шиї сріблявий дзвоник
Містерно-опошлених звичок?
Я дивлюсь під мармуровий столик,
Де рухається безжурний черевичок.

„Опертий лікоть“.
К. 14-V.

Хтось загинув з холоду серед мяхкої юрми.
Хтось крикнув самотно: ах, я чужий.

І несміливо влучив кулею в лоб,
І орубінила підлогу кров.

І сказали, що наівно згинув чоловік.
І скрикнула якась панна, і червоний кравaт осліп.

Хтось опромінив холод серед мяхкої юрми.
Хтось крик осамотив: ах, я чужий.

І окулив несміливість влучністю в лоб.
І опідложила рубіни кров.

„Крик“.
К. 14-V.

Неяграйний гомін в мою кімнату з одчиненим вікном
Приглушено вливається затоплено і владно.
В моїх озерах одбивається нескладно
І дійсність видається сном.

Із палісадника, де одцвіта бузок,
Здіймаються насичені спіральки.
Із темряви, разом з ароматом квіток,
В вікно влітає гитарний дзвін з сопраном провінціалки.

„Сопрано провінціалки“.
К. 19-V.

Хто любить юрму, мяхко спінену,
Хто любить гуркіт і сміливість примар?
Гуркоче улиця, що-ментово відмінна,
Широколистить одверто світлотіневий бульвар.

Захолонувші фіґури на привітних верандах,
Над порцією мороженого містично-зосередковано.
Я блукаю заглиблено, риючись в уличних фоліантах,
Довкола вібрують бруком рухи підковані.

Зупинись замислено, журний поверховий погляд,
Подивись у душу, безоглядно і впевнено.
...Шепочуть тіни, блідпуть обличчя—незнані, чужі примари містерно щоглять,
Запізнений кут, роззявлеротий, мене ховає темно.

„Уличні фоліанти“.
К. 23-V.

Я застебнув останній ґудзик невчасно,
Коли перетнулись наші погляди ворожі.
Вискаливши зуби папуасно
Я поставив дикість на сторожі.

Шклянка кави може звести знову,
Пізно ввечері в зажуреній кавярні.
І зловлю я мрію випадкову—
Коли діткнуть груди пестіння вахлярні.

„**Останній гудзик**".
К. 23-V.

Несподівано і владно бликнув парус білий, владний
На співучі риси тіні. Враз
Сколихнулись феєрверки—запалившись, промінь-зрадник
Згас екстазно в той же час.

Плями злотнуть перемінно в рухах ніжної мережки,
Закружляли в тонких змінах. Знов
Бризно порох сріблить тіни пів'окресленої стежки
Шептом листним зрадно-зблідлих і сполоханих розмов.

„**Фейерверки**".
К. 23-V.

Тихим вечором, як захолонули тіни,
В парк струмочками полинули плини легкої віоліни.

Темними плямами самотно тулились каштани
І різко пляміли окреслені мармуром стани.

Фонтан, огазонений квітно, осріблював зітхи зівьялі
І журно блукала, шукала когось Іланлі.

Самотно блимали в кутках рожево-лихтарні лілеї
І таємничо збігались у пітьмі алеї.

„**Парк**“.
К. 23-V.

Зойкно вилітали гаміри несмілі
З кутів невідомих на злякану юрму.
З шумом пробігали з-за рогу автомобілі
На улицю сліпучу глумливу і німу.

Блимні смолоскипи стреміли в темне небо,
Вітріни витріщали переляканий зір.
Було так багато руху і самотно плякатив без потреби
З ілюмінованого театру окінематографований Шекспір.

„**Місто**“.
К. 26-V.

Сіра пара сполученими фіґурами
Понесла свій святковий настрій на базар.
Пролізала між натовпом камінними мурами,
Хвилинами затрівожена—-чи не видно дощових хмар.

Перебігши вулицю, осамотилась на бульварній лавочці,
Оковдрилась плямою під шепочучим листом.
Сергій Степанович про драму в 5 частинах росповідав
Талочці
І обережно грався в темряві на голій шийці шнурком
намиста.

„**Бульвар**“.
К. 26-V.

В синьому строї вона напів-дівчинка—напів-панна,
Сиділа на білій лавочці біля мармурового фонтана.
Зацікавленими рухами стежила за панорамою на ріці
І підсвідомо тремтіла забута квітка у її руці.

Як хутко вона повернулась, коли дісталась раптово музика
З естради оркестри симфонії, де провадилась репетіція.
Мале цуценятко, здивовано зосередкувавши пику,
Висунулось с-під її ліктів, забувши про виховану амбіцію.

„**Напів-дівчинка—напів-панна**“.
К. 26-V.

Двоє їх сиділо на веранді за білим столиком
Проти ввігнутої оркестрової естради.
Голеноголовий джентльмен виглядав з-за сусіднього столика
стоїком
І певне розумів, чому ці стрійні дами такі раді.

І ходив довговолосий поет в романтичній тузі
По пісковій алеї, що палила, відблискуючи сонцем.
Дама на веранді—вона мала тепер очі медузи—
Уже сиділа, всміхаючись, за столиком поруч з естонцем.

„**Дама на веранді**“.
К. 26-V.

Улиця сліпила у вікна вриваючими погрозами,
В кавярні тіни блискали, пересовувалися мяхко.
Одвідувачі за оскатертеними столиками кокетують недбалими
позами,
Панночки нудьгували, і в душах було цвяхко.

Хотілось пива і свіжого повітря.
Хотілось, щоб з рельсів зійшов трамвай.
Вривались иноді подихи вітра.
Був май.

„**Весна**“.
К. 27-V.

Зривалось полумье від доторків копитних
Об камінь в темряві залізних ніг.
І скільки звуків, сміливих і недопитних,
За мною гналися, за тихий ріг.
Всміхались постаті, ворожо розпливаючись,
Чиєсь обличче матове діткнулось серця сліз.
І дворник мовчазний, дорогу замітаючи,
Мовив полинялій женщині: не лізь.

„**Імпресії**".
К. 28-V.

Безжурно й самотно, відірвана клаптиком світлим,
Веранда напнута перегородила півтемний тротуар.
Яке веселе й затишне її привітне світло,
І як вона оживлює бульвар.

Мотоцікли й авто просковзують шиплячим хистом.
Зливається з шепотом листу гомін вечірової юрми.
Візники сперечались за місце і огризались—„дивись-ти!",
Проходили компанії й пари і говорили: не ми.

Виривалась музика другорядного ілюзіону з одчинених вікон,
Вилітав на улицю шматками хуткорухий мотор.
І ходив поет, і серед натовпу йому випливав з мрії Вікінґ,
І виблискували в тіні таблички багатих техничних контор.

„**Місто літом**".
К. 1-VI.

З боку камінних рядів, тротуаром оалеспим,
Йшов-посвистував чудак в чудернацькім галіфе.
Між акацій пробивався місяць кругом огневклеєним,
Ніч готовила романтику в тиші мрій Auto da feu.

Із воріт, таємно втемрена, вийшла панна тінню білою,
І злились чекання томного хвилі здійснено журні.
І на улицю осяну, гуком грюкотно сіренену, з галіфе
ходою смілою,
З переулка мякко-тінного вони вийшли і злилися у вогні.

„Галіфе“.
К. 1-VI.

Скільки облич, електричним сіяпнем оплямлених,
Скільки відблисків в зеркалах.
Скільки рисок і виразів, гостро випнутих або зламлених,
І де ж міститься безпретензійний жах?

І хто зрозуміє красу незграйного людського гомону,
І хто зупинить свій зір на маленькій детальці?
Легко грається промінь на склі. Соломинка встромлена.
Тонкі—блідої панни—окреслені слоннокістно пальці.

„Кафе“.
К. 1-VI.

Я жду, коли вечір своє діло зробить,
Коли реклямно охопить місто профанація,
Коли засвітяться вогні і згасне небо
І замигтить в очах святкова ілюмінація.

Я жду хвилі, коли шляхи зійдуться,
Перетинуться паралелі і збіжаться спіралі.
Всі шляхи і напрями уже давно рвуться—
Всі шляхи сходяться до містичної маґістралі.

„Містична Маґістраль“.
К. 2-VI.

Внизу пляміє стрійний парк—
В вікні смутна стоїть Жюльета.
Довкола простягались арки
І парк здававсь, як поемета.

Мигтів фонтан в воді басейна,
Купи дерев тулились тінно.
І звільна протікала Сена,
Душа бреніла сонатінно.

„Парк“. (А. де-Реньє—фраґмент).
К. 2-VI.

Вечір, задуманий після дощу.
Улиці, бульвари з висвічуючим листом.
Таємні пари, оживаючі в-ночі
Любуються тонами обезпрозореного аметиста.

Окреслення будов, з защербленими зубцями,
На фоні потемнівшого неба вирисовуються тонко.
Огненні калюжі на водостоках, ніби бездонні ями,
І в них відбивається суб'єктивна амазонка.

Трамваї просковзують перемінними огнями,
Кафе залюднені викидають на тротуар гомін.
Сурми ростинаються голосно, всміхаються реклямні плями,
З-далека, випадково, до центра досяг прожекторовий промінь.

„Прожекторовий промінь“.
К. 3-VI.

Заворожений впевненим поглядом кокетки—
Мовчазив безпоэно поет в гороховім костюмі.
Відчуваючи брук крізь затурбовані підметки,
Він розраховував метр для поез Незнакомій Дамі.

Пригадуючи карменове сольо визволених кастаньєт,
Йому ввижалися поцілунки, гострі есенції.
І мимоволі йому вертівся в голові Анрі де-Реньє:
„А що скаже начальник станції“!

„Начальник Станції“.
К. 4-VI.

Провінціальний поет, заворожений Бальмонтом,
Відшукував свій кут, самотно обакаціений.
І снився йому окреслений синім горізонт,
І обгортав трояндно аромат еманаціений.

І зітхав уперто, повертаючи на безлюдну вулицю,
І лаяв дворника, що ворота уже були замкнуті.
Сіпаючи дзвоника—він спостерігав, як на небі зорі щуляться,
І хотілось гавкнути.

„Провінціальний поет“.
К. 4-VI.

Був вечір після страшної зустрічі.
На пустельних улицях захопила ніч.
Хтось позвав з-за воріт по-йменню двічі,
Хтось стиснув серце під сурдутом міцніш.

Білий привид зустрів на помістку другого поверху
І ледве знайшов дірочку отремторучений ключ.
Ніжний анґел схиливсь на рамена стомлені,
І сказав: „Ляж і очі заплющ“.

„На помістку другого поверху“.
К. 8-VI.

Ночі такі задумані, тони такі мяхкі,
На тихих улицях міцний аромат акацій.
Постаті такі таемні, постаті такі гнучкі,
В повітрі—какофонія провінціальних еманацій.

В далині шумить море. Зойкають почвари.
Десь гуде самотно заблудивший паровоз.
За темними шатами гаснуть пожари.
Місто отримуе конфіденціально містичний проґноз.

„Прогноз“.
К. 10-VI.

Я утворю на високій скелі
Самотний замок.
Там напишу я в стилі Растрелі
Символістичну драму.

В білясту ніч прийму в кімнату
Блакитну панну.
Мене буде море звати—
Але я не встану.

Гострий ніж я ввіткну суворо
В жіноче серце.
Прилаще тіло співуче море
І зблідлі перса.

І зникне мрія легкої уяви,
Ростане казка.
Не жахайтесь елеґантної мови,
Будь ласка.

„Будь ласка“.
К. 11-VI.

Я люблю проходить повз аптеку
В знеможений вечір,
Вслухатися в сурдінову музику
І нюхать аромат гострих спецій.

Саме проти—фіолетовий ілюзіон—
Там приймають електричну ванну.
Ні, та тут цікаво. Замішанне. Полісмен.
Принесли зомлілу панну.

Улиця пишається підфарбленими кралями,
І на що-розі—неістнуючий мольберт.
А! Ось ввіходить в зеркальну аптеку за іноземцевськими
каплями
З безвідрадною фізіономією Роберт.

„Роберт“. Р. Лісовському.
К. 11-VI.

Я хочу до сонця морського,
Я хочу до солоних хвиль.
Зобачить пінявого бога,
Що непокоїть штиль.

Я хочу до світлого моря,
Я хочу на білий пісок.
Ростане несподіванка хора
Над краєвидом заток.

І приймати сонечні ванни,
І дивитись на купи тіл.
І проходитимуть прозорі панни,
Що забули про хатніх сівіл.

Вечорами кавалькадами білими,
Як здрігнеться оркестрно курорт—
Пролетить кількома гострими автомобілями
Ґогеновський nature-morte.

„Біля моря“.
К. 14-VI.

Холодні обтирання ранком сонечним
І розслабляючі сонечні ванни.
Пролетіть по улиці велосипедом гоночним,
Блиснуть в очі промелькнувшої панни.

Змірять поглядом самовпевненого англійця
І виступить Пьєром на ажурнім вечорі.
На екваторі розімліться
І прохолонуть на ґлетчері.

„Велосипед“.
К. 16-VI.

З насмішкуватою посмішкою похитувавсь роспалено
Ілюмінований по японському електричний монастирь.
Ще лише 10 годин вечору—вона прямує впевнено
У чорний сквер.

Була відважна, елеґантна і мила.
Виріз колін на сукні випадково зменшений.
Приставала, розводила руками і говорила:
„Це ж свинство. Невже ніхто не хоче женщини!“

„Вона“.
К. 16-VI.

Маніак з душою ґотичною
Писав доклад про революцію духа.
Дихала ніч знеможеністю містичною
І роспперезувалась за стіною свекруха.

Почувалось владно і модернізовано.
В ухах хрипіли уміраючі куранти.
Чого ж вирячили очездивовано
Енціклопедичні фоліанти?

„Енціклопедичні фоліанти“.
К. 16-VI.

Улиця зустрінула запізнившого естета
Похитуючим трамваєм, що повертавсь дзвінко.
В вікні застиглено мовчали два силюета—
Нюхали аромат акацієний чоловік і жінка.

Панни проходили, зазираючи по-вечірньому сміливо,
І серце провінціально стукало в критичні менти.
І стовбичили лихтарні са́мотні покірливо,
І тихо мріяли про щось на розі студенти.

„Силюети“.
К. 16-VI.

Чи скоро вже зьявляться дівчата с корзинами—
Я хочу купити винограду фунт.
Я хочу обвести душу вохкостями малиновими
І загубити під ногами ґрунт.
Ростануть прикрости плямами здивованими
І небо переметаморфозиться в оранжевий бант.

„**Виноград**“.
К. 16-VI.

На розі стояв він самотно-колосно,
Кутав шию в сине кашне.
Дивився на женщин і мовчав голосно:
„Ти мені подобаєшся, візьми мене“.

Вечір всміхався лихтарно-ніяково,
Мінилися недосягаемо опромінені сліди.
І твердив на розі поет маніяково:
„Я—сміливий і молодий“.

„**Поет**“.
К. 17-VI.

День пройшов, гарячим камінєм стомлений.
По вулиці вилискував складовий атлянтозавр.
І ходив якийсь пан, два тижні не голений,
І ухмилявся радісно: „Я поголюсь після-завтрього".

Улиця повна перетинаючих зломаностів.
Крапки кружлялись у рухах центробіжних плям.
І спустився розгублено вечір, мягкий від здивованости,
І здрігнулись жемчужно лінії перепутаних спіралів.

„**Атлянтозавр**".
К. 18-VI.

Сполучився в рухові візник
З дзвінким трамваем.
Ростанув в небі блакитний стек,
Зламавшись об бріллянтові мрії.

Розриваються в струнних садах,
Ляскають фіолетові огнепали.
Під каштанами незримий сміх,
А каштани вже спали.

Павутинивсь освітлений дріт
Перспективно по стрійній улиці.
Одчинився матовий ґрот
І вийшов дідусь без палиці.

Пошкутильгала пудрована проституція.
Самотно рояль виліз на тротуар.
З фотоґрафичної вітріни зійшла панна Люція
І чийсь пес біля лихтаря вмер.

„**Тротуар**".
К. 24-VI.

Небо всміхалось прихильностями блакитними,
Пестило жартливостями залицянь.
Серця кричали і звали, випростовуючись плякатно,
І очі благали розбігаючих порівнянь.

І ніхто не знав, де свою міць подінути,
І ніхто не питав, чи згадувать варт.
І не знайшов поспіху сподіваного
Сивоволосий бард.

„Бард“.
К. 26-VI.

Пляж видавався чимсь архаічним,
Священно сонцився уявний Ніл,
І здавались птицями, ефемерно-вічними,
Купи блакитних жіночих тіл.

І випирали мідяні на фіолетовім човні,
І похитувались стегна, обціловані піском—
І були погляди співучим сонцем і томністю повні,
І весело убігав на-бік жовтий прибережний злом.

Схилялись проміні за далекою пирамідою,
Лоскотали живіт оксамитно-знеможених вод,—
І томивсь Озіріс за загубленою Ізідою,
Морщив просторінь опасмодимлений хуткоход.

„Пляж“.
К. 30-VI.

Зникла зламанно удосконалена зграйність
І вийти за браму—оповіщалось—недоступно.
Завладнала моїм серцем надзвичайність
І на устах сконав мій осміх самогубно.

Блимно сяйвить срібло в опустівшім парку.
Кілько промінів перетинаються змаганно.
Рішуче підступив якийсь добродій, кинувши цигарку,
І промовив:—„Ви згоджуєтесь, панно?“

„Риска“.
К. 30-VI.

Мяхкий пісок, рідний своєю приязню,
Плюскіт і згодливість пестливих хвиль.
Сонце захоплює порив і запевнює: я зараз все вияснію.—
І надсилає золотих вістників на блакитний небосхил.

Білі плями по мережчастій лінії,
Рудоваті купи осонечених тіл.
Безсилий місяць ідіотично росписував особисті опікії,
День знеможувався і їв морожене між безліччю ріжно-
маїтих діл.

Блискали струмки, утворені пінною мережкою,
На синій поверхні відблискував протилежний мур.
Губились зори прозорою, нюансною, напівматеріальною
стежкою,
Сліпили плями рухаючих напівокреслених фіґур.

Роскидали іскри пролітаючі птиці,
Збиралися мітінґами на фоні сяючих хмар,—
І було так багато в краєвиді екстраваґантно-прозорої криці,
І таємить потрясаюча ясність елеґантних і веселих примар.

Випадково діставались збентежені медузи,
Цілували підводні камені й оздоблювали береги,—
І зводились кришталеві будови, і осліплювали сріблом Сіракузи,
І підводивсь бог хвиляний і гарчав: я зовсім без снаги.

Надзвичайнить бездоганна тиша,
Орхидейно пропонує нерухомий скарб.
Беріг простягавсь і дрався, ніби обірвана афиша
І перетинавсь міліонами росплямованих фарб.

„Про море“.
К. 2-VII.

[redacted]

І заблудивсь блуканно
Блакитний дух.
Блиснув, розіллявшись співанно,
Сріблянний рух.

Плакали забуті чайки
Біля сміливих скель.
Серпанно блідилися мавки
І плямив корабель.

Мяхко шаруділа крига
Забутих чар.
Насунулось на небі стиха
Безліч хмар.

Рантово хижнуло очима
Роздертих зорь.
Жаханно виповнила стума
Злякане море.

Заревіло, загуло безтемпно,
Закрутило пасмами плям.
І стало душно. І стало темно
Від смолоскипів і ламп.

Примарно повставали ночі
І тріпавсь об камені бот.
Билась душа в смертельних корчах,
Розсипався світ.

Оркестра непевно й містично
Виконувала прощальний марш.
І затопав пароход лячно
Під похоронний туш.

„Як затопав пароход“. Поемета.
К. 4-VII.

В повітрі акацією й ще чимсь гострим пахло—
На тихій улиці, між заснулих будинків.
Безшумно окрилили ніч таємні тіни—птахи
І постаті зацікавлення з-за воріт і ґанків стали на-шпиньки.

Лихтарь пузатий запутавсь між нерухомим листем
І хтось готовив у куті несподівану труну.
Інтимно обнявшись, кавалер говорив дамі з досвідченим хистом:
„Як жаль, що я не можу поділити сьогодні вашого сну“.

„Кавалер і дама“.
К. 8-VII.

Зникли вигуки і дими хмурні,
Я під захистом колихань.
Були хмари роздільнені і зовсім не страшні,
Ліс гудів міліонами запитань.

Веселий бог всміхавсь безжурено,
Відхиливсь портьєрно небосхил.
Потяг хрипів і коптив обурено
І був світ повний золотих крил.

І коли підходив до димарів туманних—
Червоний балаган знеможливо погасав.
Вечір роскидався плямами, повними блисків спанних,
Тисячами баговінь до землі звисав.

І була кинута остання пляма,
І росповзлась блуканно безмежна тінь.
Увесь світ видававсь, як жорстока яма,
І просунув хтось обережно блискуче кружало і наказав: глянь.

„З потягу“.
К. 15-VII.

Розімкнуться сади
Над сонним пляжем
І вона скаже:
Йди.

Ступить безшумно
Таємний крок
І засміється байдужий Рок
Глумно.

Розітнеться незнаний свист
І діткнуть губи—
Необережно вона загубить
Намисто.

І в двері стукну,
Скажу, як стане темно,
Що покохав таємно
Сукню.

Сумно заогнить лихтарь
Буденним риском
І вона скаже з притиском:
Вдарь.

І буде вночі спокійно,
Спатимуть кручі.
І скаже голос рішуче:
Стій.

Оскалить момент традицію
І підставить священний міф.
Випорхне нічна Суламіф
Птицею.

Засіріє в саду світанно,
Зажуриться несказанно ніч.
І стане за смерть сумніш
Панна.

Вискочить самотний вибух,
Ракетно освітлить сліди.
Остаточно вимучить перса блідий
Дух.

„**Блідий дух**“. Поемета.
К. 22-VII.

Сонце освітлювало червоні дахи,
Блідпули і роз'ясовувались несподівані птахи.

Правильним рухом котилися візники
І виблискували ростягально трамвайні низки.

Юрми метушились, повні уличних мук
І були такі приязні доторки рук.

Галаси ростинались безпроґрамно й безплянно.
Сріблились в повітрі неживі птахи аеропляпно.

Місто корчилось в жаданні бетонних поем,
А з кондітерських пахло кремом.

І розводив руками несиметрично футурист,
І з мотоціклів одвалювався свист.

Відходить від пристані пляжний катер.
Відчиняється електричний театр.

„**Місто**“.
К. 23-VII.

Фіґури без окреслень, на фоні безпросторових плям,
Позгиналися в невиразних рухах на-зустріч оранжевим дням.

І були розгнівані вістники, і тріпотіло безліч знеможених крил,
І тремтіли полотна міцно заправлених вітрил.

Готувавсь відійти до магнітових скель
Сталевий і категоричний корабель.

Погасали білі плямки в завміраючих блисках
І були вохкі очі в ростанних стисках.

І наказувала бліда панна, улаштовуючись в труні:
Передайте мій поцілунок весні.

Передайте, передайте йому...

„**Фігури без окреслень**“.
К. 24-VII.

Моє бронзове тіло
На білім піску.
Скільки іскор горіло
На яснім струмку.

Скільки плямок тремтіло
На обличчі води.
В мене бронзове тіло,
Я—молодий.

„**Бронзове тіло**“.
К. 24-VII.

Промінь неясний виволік душу
З похмурих зводів страшних склеплінь.
І я бачив, скільки натовпів несмілих душ
Проглинула безшумна тінь.

Розчаровано зітхали роздерті на-двоє постаті,
З неба розливався переконаний фон.
Витріщили очі символістичні гості,
Зобачивши край входів ґрамофон.

„Ґрамофон і склеп“.
К. 26-VII.

Грюкали, вдаряли бетонно
Замахи безкарні і глухі.
Відповідали струни безлічтонно,
Повні співчування і пихи.

Кокетувала вулиця вакхавно
І тремтіла у вітрині тінь.
І кричала душа змаганно:
Скинь!

„Улиця“.
К. 26-VII.

Сиділи в саду з банальним пазвиськом—
Край матових столиків, під оранжевим дашком.
Сітро з мороженим сперечались і грались,
Пролізали в горлі консонантним клубком.

Похитувавсь скрипник на оркестровій естраді,
Вигинавсь і страждав елястичним смичком,
І уважно слухала музику бліда панна в чорному крепі,
І самотно водила по піску каблучком.

Вишуканими жестами виймали затички в чорному льокаї
І підсовували гарячий на білій тарілочці струп.
Ріжнобарвили плямно зосередковані жіночі зграї
І ворушились звабливо червоні листочки замісць губ.

Військовий лікарь подавав першу допомогу
Повійній дамі—в неї від мороженого випав зуб.
І лунали над дашками незримо вістники строгі,
І пропонували бажаючим безліч мук.

Скаженим темпом оркестра роскидає безнадійну весіль
І долітав акомпаніанно душороздертий автомобілевий зойк.
І гнавсь індійський іог за експресом,
І гуркотіло місто за ілюмінованою стіною.

„**Ельдорадо**". Сад.
К. 27-VII.

Вечір по-дощовий, вдаряючи холодними краплями,
Запродавав ночі непритомну душу.
Панна рухалася повільно в невідомому напрямі,
Граціозно підоперши офіцірську тушу.

Підплигуючим чадом метнулась бензінова машина,
Геній нестримну душу в міцну сталь запріг.
Я чув, як вибухнула тріснута шина,
Коли повернув за олихтарений ріг.

Мене заспокоїв трепіт у вікні мотора,
Блимала фільма в електричній стіні.
Буде це завтра і було це вчора—
Подвоював сензаційну драму кіно-скрипник на верескливій струні.

Вабив Хрещатик розмальованими кралями,
Саме наспів на улицях слушно-стриманий час.
Вечір вдаряє по серцю міцними, холодними краплями,
Сум збожеволів і втихомирено погас.

„**Місто**".
К. 28-VII.

Вогник манив мене полумьем погасаючим,
Ніччю безпрозорою, як на вершині був.
...Вогник був далеко-далеко на тім березі...
Ледве блимав промінем, до води звисаючим,
Своєю недоступністю мій віддих запнув.

Падали відбивано в раптах струмко-ментових
Зорі роздратовані з-за прорвавших хмар.
...Вогник був далеко-далеко на тім березі...
Мякко танув в безвістях, заховано-брезентових,
Вабив невідомістю жахаючих примар.

Вогник млу пронизував ласкою ледве-помітною,
Радости підсвідомої атавістичний знак.
...Вогник був далеко-далеко на тім березі...
Вабив крапкоплямкою нервовою, тремтітною,
Вогник перед безкінечністю нерозраховано закляк.

„**Вогник**". Амурська затока.
К. 7-15-VIII.

Слінить тротуар біля фруктового кіоску
Після дощу.
Вечір жував набридливо-необхідну соску,
Пирхкав, роскидавсь засвіченими краплями і нахвалявсь:
не прощу.

Вилискують плити, хрустять рухобіги шин.
Нерухомими сліпцями висять лихтарні огні.
Сурмно ростинаються зітхи й вигуки машин,
Каска блискуча промчала на громокопитному коні.

Юрби зацікавлених поспішають на пожар.
З-за дахів вогньовувались окресли палаючих стін.
І стремів таким непотрібним і оплюваним лихтарь,
І все звичайне благало невідомих змін.

„**Місто**".
К. 9-VIII.

Червона пляма на фоні зеркального буфету
Всміхаеться пікантним ротом.
І хочеться цій женщині сказать щось сміле по секрету,
Об'інтимившись біля пальмового ґроту.
Нахилиться над білим столом,
Пестити, пестити теплий і чужий злом.

Мизерний, холодний, настирливий зміст.
Чорний жук у сяючім комірку — паладін інтерпретованого
Лойоли.
І журно гудів арпеджами віольончеліст,
Немилосердно партачив скрипач із музичної школи.

Будь ласка, не кидайте недокурків на підлогу!
Увага! Сьогодні морякам останній рейс!
Я вивернув з кишені обезпаморочену змогу.
Я люблю плями шпалів і виблискуючі рельси.

На фоні темного й страшного нічного моторошного парку
Червона емоція зогріватиме еротичним теплом.
Кометно вимигне парадоксально-випадкова ремарка.
—Нахилиться над білим столом—
Пестити чужий і тепло-нерідний злом.

„Ресторан".
К. 18-VIII.

Плями пани так болюче журні—
Це тому, що проходить сезон.
Меншають, сльозять, сліпнуть дні—
Блідне, сухне червоний ґазон.

Сонце. Осінній вітер на вулиці
Гоне листє, очеплющить порох.
Пляма до плями несвідомо тулиться,
Серце нервує колесний торохк.

„Осінь“.
К. 18-VIII.

Сонце зникало хмаряно
На фіолетовому бруку.
І журились марно.
І ждали грюку.

Після дощу.

„Місто“.
К. 16-IX.

Будинки просвічують наскрізь
Осіннім вечором
Вібрують мереживом фіранок
Холонуть роскиданими шухлядками
Світять захованим життєм.

„**Будинки**“.
К. 16-IX.

Жду, як освітлиться естрада—
За мармуровим столиком
Жду.
Вже почуваеться стороння влада—
Але нудно бути символіком
В саду.

Музиканти в осінніх зодягах—
Мяхко заструнить симфонну містерію
Оркестр.
Мрії рушили на фіолетових потягах—
Роспочнеться в виснаженій Берберії
Осінній семестр.

„**Сад з музикою**“.
К. 21-IX.

Сонце. Осінній вітер. Порох.
Листе котиться по тротуарі.
І росцвітає усмішка хора
На-зустріч ліловій хмарі.

Верещить геніально байдужий рух.
Погасають вигуки бездарні.
Весело привітав капелюх
Знайомого, що вийшов з кавярні.

Осіння тоскність. Осінній захват.
Все вмірає. Все щулиться довкола.
Самотить в кімнаті шахва.
Не можу сісти до столу.

Я дивлюсь підбадьоруючим поглядом.
Хутко дійсність охопить сон.
Вони згинуть, згинуть вони—без догляду,—
Панни в білому—це тому журні вони, що проходить сезон.

„Осінь“. Місто.
К. 21-IX.

Блиснула пляма уайльдно
На фоні магійної ночі.—
Була довга вона незвичайно
І за вічність була корочча.

Блиснула пляма зеркально
В хвилях вергарної бучі
І були недосяжні ґраально
Блиски, від неї йдучі.

„Пляма“.
К. 21-IX.

Мене ваблять снігові хребти - -
Я відхожу від сірих стін.
Зостаються, запорошуються хрести,
В місті передзвін.

Загули дзвони, загули шуми,
Зойкнула мерехтяча улиця безнадійністю сірен,—
І загупали удари серед божевільної стуми,
І метнулися натовпи від зловістних гангрен.

Падають вивіски, вітрини дзвенять і сиплються,
Тротуари хрустять і скаржуться від натовпених ніг,—
Зодяги труться, мясо топчеться, женщини верещать і плу-
таються,
Телеґрафні стовпи гнуться, росхилився камінний ріг.

„Замішаннє в місті“.
К. 27-IX.

Експансивна ентузіастка з драматичної школи,
Весело спостерігаючи, як захльобувався Пан,
Мені сказала, вдивляючись в туман:
Ніколи. —

? Чому ж ніколи—
Запитував я себе сам і ворушив струни старі.
Байдужо всміхалися лихтарі.
„Учениця драматичної школи“.

„Учениця драматичної школи“.
К. 4-XI.

Крізь мокрий туман блимають лихтарі.
На пероні повно тінів і розпливаючих силюетів.
І тільки з центру – сам—безсмутковий промінь грів,
І метушливий вечір видавався вібраціями менуетів.

Уяву гріла сіра подорожна сукня.
Лоскотав еротично капризний капелюх.
І рухалися тіни – ніби їм не було ніколи нудно
І відповідав зворушно перонний рух.

Скиньте таємничість! я не можу зосередкуваться...
Губи викривіться в слухнянім стоні.
Хутко відійде потяг. Ми не будемо з Вами прощаться.
Я люблю, я люблю всіх женщин на пероні.

„На пероні“.
К 5-XI.

ЗМІСТ.

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО:

1. **„Prélude“**, лірика — 1913, вид. „Відродженне“ (роспрод.).
2. **„Дерзання“**, поези — 1914, вид. „Кверо“ (роспрод.).
3. **„Кверо-футуризм“**, поезопісні — 1914, вид. „Кверо“ (роспрод.).
4. **„Пьєро Задається“**, фраґменти, інтимних поезій книга перша — 1918, вид. „Ґрунт“.
5. **„Пьєро Кохає“**, містерії, інтимних поезій книга друга — 1918, вид. „Сяйво“ (роспрод.).
6. **„Дев'ять Поем“**, — 1918, вид. „Сяйво“ (роспрод.)
7. **„Тов. Сонце“**, ревфутпоема — 1919, вид. „Всеукрліткома“ (роспрод.).
8. **„Дві Поезофільми“**, (I — „Весна“, II — „Степ“) — 1919, вид. „Всеукрліткома“.
9. **„Пьєро Мертвопетлює“**, футурізи, книга третя поезій з участю маляра **Анатоля Петрицького** — 1919, вид. ґрупи „Фляміnґо“.
10. **„Blok-Notes“**, книга четверта поезій з участю **Анатоля Петрицького** — 1919, вид. ґрупи „Фляміnґо“.

АНОНС:

„В садах безрозних“, сатурналії, книга п'ята поезій, оздоблена **Робертом Лісовським**.

ЦІНА 25 КАРБОВАНЦІВ.